

3.

Το διαμέρισμα ήταν άδειο και παγωμένο όταν μπήκε μέσα ο Νικ. Η μαμά θα βιαζόταν πάλι και θα είχε ξεχάσει να κλείσει τα παράθυρα. Δεν έβγαλε το μπουφάν του, σφράγισε όλα τα παράθυρα και έβαλε τη θέρμανση του δωματίου του στο φουλ. Τότε μόνο τράβηξε τη θήκη από την τσέπη του και την άνοιξε: «ΕΡΕΒΟΣ».

Ο Νικ έκανε μια γκριμάτσα. Το «έρεβος» ακουγόταν λίγο σαν το «έρως». Μήπως ήταν κανένα πρόγραμμα γνωριμιών; Από την Μπθρν έπρεπε να το περιμένει, αλλά καλά θα έκανε να το βγάλει από το μυαλό της.

Άνοιξε τον υπολογιστή του, και όση ώρα φόρτωνε πήρε μια μάλλινη κουβέρτα από το σαλόνι και την έριξε στους ώμους του. Θα είχε μπροστά του τουλάχιστον τέσσερις αδιατάρακτες ώρες. Πιο πολύ από συνήθεια, αλλά και για να παρατείνει λίγο την αγωνία του, έριξε μια ματιά στα μείλ του (τρεις διαφημίσεις, τέσσερα σπαμ και μια πικρόχολη ανακοίνωση του Μπέθανυ, ο οποίος απειλούσε με φριχτές συνέπειες όσους ξανάκαναν κοπάνα από τη γυμναστική).

Τη στιγμή που πήγαινε να ανοίξει τη σελίδα του στο Facebook, του έστειλε μήνυμα ο Φιν στο ICQ.

«Τι κάνει ο αγαπημένος μου αδερφός! Όλα καλά;»

Ο Νικ χαμογέλασε αυθόρμητα.

«Ναι, άψογα».

«Τι κάνει η μαμά;»

«Έχει πολλή δουλειά, αλλά είναι καλά. Εσύ πώς πας;»

«Το ίδιο. Οι δουλειές δουλεύουν ρολόι».

«Τέλεια». Ο Νικ δίστασε να ρωτήσει τον αδερφό του πιο συγκεκριμένα.

«Άκου, Νικ. Η μπλούζα που σου έχω υποσχεθεί... Ξέρεις ποια λέω, έτσι;»

Αν ήξερε... Την μπλούζα των Hell Froze Over, της καλύτερης πάντας στον κόσμο, σύμφωνα με τον Φιν.

«Ναι, τι;»

«Δεν τη βρίσκω στο μέγεθός σου. Τουλάχιστον όχι για τέσσερις βδομάδες ακόμα. Απλά παραείσαι μακρύς, αδερφάκι. Οι τύποι στην μπουτίκ μού την έχουν παραγγείλει, αλλά θα πάρει λίγο χρόνο. Είναι πολύ πρόβλημα;»

Ο Νικ δεν κατάλαβε αμέσως γιατί απογοητεύτηκε τόσο. Ίσως επειδή είχε στο μυαλό του την εικόνα του ίδιου και του αδερφού του, στη συναυλία που θα γινόταν σε δύο βδομάδες, να φοράνε κι οι δυο τα μπλουζάκια των Hell Froze Over με την ανοιχτογάλαζη νεκροκεφαλή στο στήθος και να τραγουδάνε μαζί τα μπρούταλ φωνητικά του «Down the Line».

«Δεν έγινε τίποτα» πληκτρολόγησε ο Νικ.

«Θα το ψάξω, σ' το υπόσχομαι. Θα ξανάρθεις από δω κάποια στιγμή;»

«Σίγουρα».

«Μου λείπεις, αδερφάκι, το ξέρεις;»

«Κι εσύ εμένα». Πραγματικά πολύ. Αλλά αυτό δε θα του το έλεγε, δεν ήθελε να τον κάνει πάλι να νιώσει τύψεις.

Μετά το τσατ με τον αδερφό του, έριξε μια ματιά ακόμα

στα σχέδια της Έμιλυ στο deviantart, αλλά από χτες δεν είχε ανεβάσει τίποτα καινούριο. Λογικό, σκέφτηκε. Ένωσε λίγο ηλίθιος και βγήκε από το ίντερνετ.

Η φωνή της συνείδησής του τον συμβούλευε να γράψει πρώτα την έκθεσή του για τα αγγλικά πριν αφιερωθεί στο «Έρεβος». Αλλά δεν είχε καμιά ελπίδα, η περιέργεια του Νικ παραίτηταν μεγάλη. Άνοιξε τη θήκη, συγκράτησε την αηδία του στη θέα του γραφικού χαρακτήρα της Μπρουν και έβαλε το DVD στο ντράιβ. Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα και μετά άνοιξε ένα παράθυρο.

Ούτε έργο, ούτε μουσική. Παιχνίδι.

Το παράθυρο εγκατάστασης έδειχνε μια σκοτεινή εικόνα. Στο βάθος διακρίνονταν τα ερείπια ενός γκρεμισμένου πύργου στη μέση ενός αποτεφρωμένου τοπίου. Στη γυμνή γη μπροστά από τον πύργο ήταν καρφωμένο ένα ξίφος με ένα κόκκινο πανί δεμένο στη λαβή του. Κυμάτιζε στον άνεμο σαν τελευταία ένδειξη ζωής σε έναν νεκρό κόσμο. Και μαζί κυμάτιζε, το ίδιο κατακόκκινο, το λογότυπο «ΕΡΕΒΟΣ».

Ο Νικ ανατρίχιασε. Δυνάμωσε την ένταση, αλλά δεν άκουγε μουσική, μόνο έναν υπόκωφο βόμβο, σαν καταγίδα που πλησιάζει.

Ο Νικ έσυρε τον κέρσορα πάνω από το κουμπί εγκατάστασης με την αόριστη αίσθηση ότι κάτι ξεχνούσε... βέβαια, την ανίχνευση για ιούς. Με δύο διαφορετικά προγράμματα έλεγξε τα αρχεία του DVD για ιούς και ξεφύσηξε ανακουφισμένος όταν και τα δύο δε βρήκαν τίποτα. Εμπρός λοιπόν.

Η μπλε μπάρα που έδειχνε την πορεία εγκατάστασης σερόνταν βασανιστικά αργά. Με μικροσκοπικές, ελάχιστες μετατοπίσεις. Καμιά φορά ο υπολογιστής έδινε την εντύπωση πως είχε κολλήσει, τίποτα δεν κουνιόταν. Για δοκιμή, ο Νικ έσπρωξε λίγο το ποντίκι. Κι όμως, ο κέρσορας κουνιόταν. Αλλά πολύ αργά και με τηδηματάκια. Ο Νικ βυθίστηκε

στην καρτέλα του ανυπόμονος. Είκοσι πέντε τοις εκατό, δεν είναι δυνατόν! Μπορούσε άνετα να κατέβει στην κουζίνα και να φέρει κάτι να πιει.

Όταν μετά από περισσότερα λεπτά ξαναπήγε στο δωμάτιό του, είχε φτάσει στο τριάντα ένα τοις εκατό. Σωριάστηκε βρίζοντας στην καρτέλα του και έτριψε τα μάτια του. Τι κατάρα ήταν αυτή;

Υπολόγιζε ότι θα είχε περάσει καμιά ώρα όταν συμπληρώθηκε όλη η μπάρα. Ο Νικ ήδη πανηγύριζε από μέσα του, όταν η οθόνη έγινε μαύρη. Και παρέμεινε μαύρη.

Τίποτα δεν είχε αποτέλεσμα. Κανένα χτυπηματάκι στον επεξεργαστή, κανένας συνδυασμός πλήκτρων, καμιά έκρηξη οργής. Το μόνο που φαινόταν στην οθόνη ήταν ανελέητο σκοτάδι.

Λίγο πριν ο Νικ τα παρατήσει όλα και πατήσει reset, κάτι φάνηκε να συμβαίνει. Κόκκινα γράμματα αναδύθηκαν από το σκοτάδι, λέξεις που πάλλονταν, σαν μια απόκρυφη καρδιά να τους χάριζε αίμα και ζωή.

ΜΠΕΣ ΜΕΣΑ.
Ή ΓΥΡΝΑ ΠΙΣΩ.
ΕΙΣΑΙ ΣΤΟ ΕΡΕΒΟΣ.

Επιτέλους. Ανατριχιάζοντας από ενθουσιασμό, ο Νικ επέλεξε «ΜΠΕΣ ΜΕΣΑ».

Για αλλαγή η οθόνη έγινε άλλη μια φορά μαύρη, για περισσότερα δευτερόλεπτα. Ο Νικ έγειρε στην πλάτη της καρτέλας του. Έλπιζε ότι το ίδιο το παιχνίδι δε θα ήταν τόσο αργό. Δεν μπορεί να έφταιγε ο υπολογιστής του, ουσιαστικά ήταν όσο πιο εξελιγμένος γινόταν, ο επεξεργαστής και η κάρτα γραφικών ήταν ταχύτατα, και ό,τι κι αν είχε από παιχνίδια έπαιζε χωρίς κανένα πρόβλημα.

Σιγά σιγά η οθόνη φωτίστηκε και αποκάλυψε μια πολύ ρεαλιστική απεικόνιση ενός ξέφωτου στο δάσος κάτω από το φως του φεγγαριού. Στο κέντρο του καθόταν οκλαδόν μια φιγούρα με σκισμένο πουκάμισο και ξεφτισμένο παντελόνι. Άοπλη, μόνο μ' ένα ραβδί στο χέρι. Θα πρέπει να ήταν ο χαρακτήρας του στο παιχνίδι. Για δοκιμή ο Νικ έκανε ένα κλικ στα δεξιά της και η φιγούρα πετάχτηκε πάνω και κατευθύνθηκε ακριβώς προς το επιλεγμένο σημείο. Ωραία, η καθοδήγηση του χαρακτήρα ήταν παιχνιδάκι, και τα υπόλοιπα θα τα μάθαινε εξίσου γρήγορα. Άλλωστε δεν ήταν και το πρώτο παιχνίδι που έπεφτε στα χέρια του.

Εμπρός λοιπόν. Αλλά προς τα πού; Δεν υπήρχε κανένας δρόμος ή ένδειξη. Ίσως ένας χάρτης; Μάταια έψαξε ο Νικ μήπως εμφανιστεί κάποια λίστα ή κάποιο μενού του παιχνιδιού, δεν υπήρχε τίποτα. Καμιά ένδειξη για αποστολές ή στόχους, καμιά άλλη φιγούρα του παιχνιδιού στον ορίζοντα. Μόνο μια κόκκινη μπάρα που έδειχνε πόση ζωή απομένει στον χαρακτήρα, και από κάτω μια μπλε, που ίσως έδειχνε την αντοχή του. Ο Νικ δοκίμασε διάφορους συνδυασμούς πλήκτρων που είχαν αποδειχτεί επιτυχημένοι σε άλλα παιχνίδια, αλλά εδώ δεν κατάφεραν τίποτα.

Προφανώς αυτό το πράγμα είναι γεμάτο προγραμματιστικές ατέλειες, σκέφτηκε ο Νικ απογοητευμένος. Για δοκιμή έκανε κλικ ακριβώς πάνω στην άθλια εξοπλισμένη φιγούρα του. Η επιγραφή «ΑΝΩΝΥΜΟΣ» εμφανίστηκε πάνω από το κεφάλι του.

«Μάλιστα» μουρμούρισε ο Νικ. «Ο μυστηριώδης Ανώνυμος». Έβαλε τον κουρελή ήρωά του να τρέξει λίγο ευθεία, μετά προς τα αριστερά, στο τέλος προς τα δεξιά. Όλες οι κατευθύνσεις τού φαινόταν σαν εξίσου λάθος και δεν υπήρχε κανείς εκεί να ρωτήσει.

«Είναι κορυφαίο, αλήθεια» μιμήθηκε τη χαζοχαρούμενη

φωνή της Μπρυν. Από την άλλη... κι ο Κόλιν φαινόταν το ίδιο ενθουσιασμένος με το παιχνίδι. Κι ο Κόλιν δεν ήταν κα- νέννας ηλίθιος.

Ο Νικ αποφάσισε να βάλει τον χαρακτήρα του να τρέξει ευθεία. Σκέφτηκε ότι το ίδιο θα έκανε κι αυτός αν είχε χα- θεί. Θα ακολουθούσε μια κατεύθυνση. Όλο και κάτι θα έβρισκε, και το δάσος κάπου έπρεπε να τελειώνει.

Συγκεντρώθηκε στον Ανώνυμό του, ο οποίος απέφευγε επιδέξια τα δέντρα και παραμέριζε τα ενοχλητικά κλαράκια με το ραβδί του. Κάθε βήμα του ήρωά του ακουγόταν πε- ντακάθαρο, τα χαμόκλαδα έτριζαν, τα μαραμένα φύλλα θρούιζαν. Όταν ανέβηκε σ' έναν βράχο, μικρά πετραδάκια μετακινήθηκαν και κατακύλησαν στο κενό.

Πίσω από τον βράχο το χώμα ήταν πιο υγρό. Ο Ανώνυ- μος δεν μπορούσε πια να προχωρήσει πολύ γρήγορα, αφού κάθε τόσο τα πόδια του βυθίζονταν ως τον αστράγαλο. Ο Νικ είχε εντυπωσιαστεί. Όλα αυτά ήταν ασυνήθιστα ρεαλι- στικά, δεν έλειπε ούτε ο πνιχτός ήχος των βημάτων στη λά- σπη.

Ο Ανώνυμος συνέχιζε και συνέχιζε, κάποια στιγμή άρχι- σε να ξεφυσάει. Η μπλε μπάρα είχε συρρικνωθεί στο ένα τρίτο του μήκους της. Στον επόμενο βράχο ο Νικ επέτρεψε στον ήρωά του ένα διάλειμμα. Ο χαρακτήρας του έβαλε τα χέρια του στη μέση και έσκυψε το κεφάλι, προσπαθούσε προφανώς να ηρεμήσει την αναπνοή του.

Κάπου εδώ πρέπει να είχε ένα ρυάκι. Ο Νικ το άκουσε να κυλάει και αποφάσισε πως αρκετά ξεκουράστηκε. Κίνη- σε τον Ανώνυμό του λίγο προς τα δεξιά, όπου πραγματικά ανακάλυψε ένα μικρό ρέμα νερού. Λαχανιάζοντας ακόμα, ο χαρακτήρας του απέμεινε να στέκεται μπροστά του.

«Άντε λοιπόν, πιες» είπε ο Νικ.

Πάτησε το κάτω βελάκι στο πληκτρολόγιό του και εν-

θουσιάστηκε όταν ο Ανώνυμος πραγματικά έσκυψε, μάζεψε με τη χούφτα του νερό από το ρυάκι και ήπιε.

Τώρα μπορούσε να προχωρήσει πιο γρήγορα. Το χώμα ήταν πιο στεγνό, και ακόμα και τα δέντρα δεν ήταν πια τόσο πυκνά το ένα δίπλα στο άλλο. Παρ' όλα αυτά του έλειπε ακόμα η παραμικρή αίσθηση προσανατολισμού, και ο Νικ άρχισε να φοβάται ότι με την τακτική της συνεχούς πορείας σε ευθεία έκανε μια τρύπα στο νερό. Αν είχε μόνο κάποιου είδους πανοραμική εικόνα, έναν χάρτη ίσως, ή...

Πανοραμική! Ο Νικ χαμογέλασε. Ποιος ξέρει, ίσως το εικονικό του εγώ δεν ήξερε μόνο να σκύβει, αλλά και να σκαρφαλώνει! Διάλεξε ένα γερό δέντρο με πυκνά κλαδιά, οδήγησε τον ήρωά του μπροστά του και πάτησε το πάνω βελάκι.

Ο Ανώνυμος ακούμπησε προσεχτικά το ραβδί του κάτω και ανέβηκε στα κλαδιά. Σταματούσε με το που άφηνε το βελάκι ο Νικ, και συνέχιζε να σκαρφαλώνει όταν το ξαναπατούσε. Ο Νικ τον έστειλε όσο πιο ψηλά γινόταν, ώσπου τα κλαδιά είχαν γίνει πια πολύ λεπτά και η φιγούρα του κινδύνευε να γλιστρήσει. Μόνο όταν βρήκε μια σίγουρη βάση για να σταθεί, τόλμησε ο Νικ να κοιτάξει γύρω. Η θέα ήταν φανταστική.

Το φεγγάρι βρισκόταν ψηλά στον ουρανό και έριχνε το φως του σε μια γκριζοπράσινη θάλασσα από δέντρα που φαινόταν να μην έχει τέλος. Στα αριστερά μπορούσες να διακρίνεις τους πρόποδες μιας οροσειράς, στα δεξιά συνέχιζε η πεδιάδα. Ευθεία μπροστά το τοπίο γινόταν λοφώδες. Μικροσκοπικά σημαδάκια σε κάποιους από τους λόφους πρόδιδαν την ύπαρξη οικισμών.

Καλά το έλεγα, σκέφτηκε θριαμβευτικά ο Νικ. Ο σωστός δρόμος είναι ευθεία μπροστά.

Είχε βάλει ήδη το δάχτυλό του στο κάτω βελάκι, όταν πρόσεξε να έρχεται μέσα από τα δέντρα μια θερμική κίτρι-

νωπή λάμψη, πολύ κοντά του. Αυτό υποσχόταν πολλά. Αν διόρθωνε λίγο την πορεία του προς τ' αριστερά, σε λίγα λεπτά θα συναντούσε τη φωτεινή πηγή. Ένα σπίτι ίσως; Γεμάτος ανυπομονησία, κατέβασε τον ήρωά του στο χώμα, όπου ξαναβρήκε το ραβδί του και συνέχισε την πορεία του. Ο Νικ δάγκωσε το κάτω χείλος του και έλπισε ότι θυμόταν καλά την κατεύθυνση.

Πριν περάσει πολλή ώρα, του φάνηκε πως διέκρινε τα πρώτα αντιφεγγίσματα της λάμπης μέσα από τους κορμούς των δέντρων. Σχεδόν την ίδια στιγμή ανακάλυψε ένα εμπόδιο – μία χαράδρα πολύ πλατιά για να πηδήξει από πάνω της ο ήρωάς του. Να πάρει! Η χαράδρα εκτεινόταν σε μήκος και προς τις δύο κατευθύνσεις και χανόταν στα σκοτάδια κάπου ανάμεσα στα βουνά. Μια παράκαμψη θα στοίχιζε στον Ανώνυμό του πολύ χρόνο, και ίσως και τον προσανατολισμό.

Τον πεσμένο κορμό ο Νικ τον ανακάλυψε αφού είχε περάσει λίγη ώρα βρίζοντας. Αν μπορούσε να τον φέρει στη σωστή θέση...

Το πλήκτρο που οδηγούσε στην επιτυχία ήταν το space. Ο ήρωας του Νικ έσερνε, τραβούσε και έσπρωχνε τον κορμό προς την κατεύθυνση που του υποδείκνυε ο κέρσορας. Όταν το δέντρο βρισκόταν πια κάθετα πάνω στη χαράδρα, ο Ανώνυμος είχε λαχανιάσει και η κόκκινη μπάρα της ζωής του είχε και πάλι μειωθεί λίγο.

Με όλη την απαιτούμενη προσοχή, ο Νικ προσπάθησε να ισορροπήσει τον ήρωά του πάνω στον κορμό, ο οποίος αποδείχτηκε τελικά πολύ ασταθής γέφυρα, αφού στο πέμπτο βήμα κύλησε λίγο προς τα δεξιά, και μόνο μ' ένα ριψοκίνδυνο σάλτο κατάφερε ο Νικ να σώσει τον ήρωά του.

Η λάμψη ήταν τώρα πιο δυνατή από πριν και τρεμόπαιζε. Ακριβώς μπροστά στον Νικ ανοιγόταν ένα μικρό ξέφωτο στο δάσος, και στο μέσο του έκαιγε μια φωτιά. Μπροστά

της καθόταν μόνος του ένας άντρας με το βλέμμα χαμένο στις φλόγες. Ο Νικ τράβηξε το δάχτυλό του από το ποντίκι και ο Ανώνυμος στάθηκε αμέσως ακίνητος.

Ο άντρας μπροστά από τη φωτιά δεν κουνήθηκε. Δε φαινόταν να είναι οπλισμένος, αλλά αυτό δε σήμαινε τίποτα. Θα μπορούσε να είναι κάποιος μάγος, αυτό έδειχνε και η μακριά μαύρη κάπα του. Ίσως να μάθαινε πιο πολλά αν έκανε κλικ πάνω στη φιγούρα του. Δεν είχε προλάβει ο Νικ να σύρει τον κέρσορα πάνω στον άντρα, όταν αυτός σήκωσε το κεφάλι του φανερώνοντας ένα λεπτό πρόσωπο και ένα πολύ μικρό στόμα. Την ίδια στιγμή εμφανίστηκε στο κάτω μέρος της οθόνης ένα παράθυρο διαλόγου.

«Χαίρε, Ανώνυμε». Τα ασημόγκριζα γράμματα έρχονταν σε αντίθεση με το μαύρο φόντο. «Έφτασες γρήγορα».

Ο Νικ οδήγησε τον χαρακτήρα του πιο κοντά στον άντρα, αλλά αυτός δεν αντέδρασε, απλώς συμμαζέψε με ένα μακρύ κλαδί τα φλεγόμενα ξυλαράκια της υπαίθριας φωτιάς του. Ο Νικ απογοητεύτηκε· επιτέλους συναντούσε κάποιον σε αυτό το ερημωμένο δάσος, και αυτός του απηύθυνε μόνο έναν ξερό χαιρετισμό.

Μόνο όταν παρατήρησε τον κέρσορα ν' αναβοσβήνει στην κάτω γραμμή του παραθύρου κατάλαβε ο Νικ ότι ο άντρας περίμενε την απάντησή του.

«Γεια σου κι εμένα» πληκτρολόγησε.

Ο άντρας με τον μαύρο μανδύα κούνησε το κεφάλι του ικανοποιημένος.

«Ήταν πολύ καλή ιδέα να σκαρφαλώσεις στο δέντρο. Λίγοι Ανώνυμοι υπήρξαν τόσο επινοητικοί. Αποτελείς μεγάλη ελπίδα για το Έρεβος».

«Ευχαριστώ» έγραψε ο Νικ.

«Θέλεις να συνεχίσεις;» Στο μικρό στόμα του άντρα σχηματίστηκε ένα χαμόγελο προσδοκίας.

Ο Νικ ήθελε να πληκτρολογήσει «Εννοείται!», αλλά ο συνομιλητής του δεν είχε τελειώσει:

«Μόνο αφού προσχωρήσεις στο Έρεβος μπορείς να το αντιμετωπίσεις. Πρέπει να το ξέρεις αυτό».

«Εντάξει» απάντησε ο Νικ.

Ο άντρας έσκυψε το κεφάλι και σκάλισε με το κλαδί βαθιά μέσα στη λάμψη της φωτιάς. Πετάχτηκαν σπίθες.

Πόσο αληθινό φαίνεται.

Ο Νικ περιμένε, αλλά ο άλλος δε φαινόταν να έχει σκοπό να συνεχίσει τη συζήτηση. Θα πρέπει να είχε χρησιμοποιήσει όλο το κείμενο που του είχαν προγραμματίσει.

Από περιέργεια να δει αν ο άντρας θα αντιδρούσε αν κάποιος του απηύθυνε τον λόγο από μόνος του, ο Νικ πληκτρολόγησε «p#434<3xqx0jolk-<fi0e8r» στο παράθυρο διαλόγου. Αυτό φάνηκε να διασκεδάζει τον εικονικό συνομιλητή του. Σήκωσε για λίγο το κεφάλι και χαμογέλασε στον Νικ.

Με κοιτάει στα μάτια, σκέφτηκε ο Νικ και αισθάνθηκε μια περίεργη ανησυχία. Με κοιτάει στα μάτια σαν να μπορεί να βλέπει μέσα από την οθόνη.

Τελικά ο άντρας έστρεψε και πάλι το βλέμμα του στη φωτιά.

Μόνο τότε πρόσεξε ο Νικ ότι είχε αρχίσει να ακούγεται μια σιγανή μουσική, μια εκλεπτυσμένη αλλά επίμονη μελωδία που τον άγγιζε με έναν ιδιαίτερο τρόπο.

«Ποιος είσαι;» έγραψε στο παράθυρο διαλόγου.

Φυσικά δεν πήρε απάντηση. Ο άντρας έγειρε απλώς το κεφάλι του σαν να συλλογιζόταν κάτι. Κι όμως λίγα δευτερόλεπτα αργότερα εμφανίστηκαν, προς μεγάλη έκπληξη του Νικ, λέξεις στο παράθυρο διαλόγου.

«Είμαι ένας νεκρός». Πάλι κοιτούσε τον Νικ, σαν να ήθελε να ελέγξει την επίδραση των λέξεών του πάνω του. «Δεν είμαι παρά ένας νεκρός. Εσύ αντίθετα είσαι ζωντανός.

Ανώνυμος βέβαια, αλλά όχι για πολύ. Σύντομα θα μπορείς να διαλέξεις ένα όνομα, ένα πεπρωμένο και μια εντελώς καινούρια ζωή».

Τα δάχτυλα του Νικ γλίστρησαν από το πληκτρολόγιο. Ήταν ασυνήθιστο... όχι, ανησυχητικό. Το παιχνίδι είχε απα- ντήσει με λογικό τρόπο σε μια τυχαία ερώτηση.

Ίσως ήταν σύμπτωση.

«Κατά κανόνα οι νεκροί δε μιλάνε» έγραψε και έγριε στην πλάτη της καρέκλας του. Αυτό δεν ήταν ερώτηση, πιο πολύ αντίρρηση ήταν. Ο άντρας στη φωτιά δεν μπορεί να είχε προγραμματισμένη κάποια ταιριαστή απόκριση σ' αυτά τα λόγια.

«Σ' αυτό έχεις δίκιο. Αυτή είναι η δύναμη του Ερέβους». Κράτησε για λίγο το κλαδί μέσα στη φωτιά, και μετά το τράβηξε έξω τυλιγμένο στις φλόγες.

Λίγο ανήσυχος, αν και δεν ήθελε να το παραδεχτεί στον εαυτό του, ο Νικ έλεγξε αν είχε πραγματικά αποσυνδεθεί από το ίντερνετ, μην τυχόν και κάποιος του έκανε πλάκα. Όχι. Καμιά σύνδεση με το ίντερνετ. Η φωτιά στο κλαδί του νεκρού άντρα είχε δυναμώσει και οι φλόγες αντανakλούσαν στα μάτια του.

Τα δάχτυλα του Νικ πληκτρολόγησαν την επόμενη ερώ- τηση σαν να πήγαιναν από μόνα τους:

«Πώς είναι να είσαι νεκρός;».

Ο άντρας γέλασε — ένα ξέπνοο, λαχανιασμένο γέλιο.

«Είσαι ο πρώτος Ανώνυμος που μου κάνει αυτή την ερώ- τηση!» Με μια αφηρημένη κίνηση πέταξε στη φωτιά ό,τι εί- χε απομείνει από το ξύλο. «Μόνος. Ή περιστοιχισμένος από φαντάσματα. Ποιος μπορεί να πει με σιγουριά». Πέρα- σε το χέρι του από το μέτωπό του. «Αν σε ρωτούσα πώς εί- ναι να είσαι ζωντανός, τι θα μου απαντούσες; Καθένας ζει με τον δικό του τρόπο. Έτσι έχει καθένας και τον δικό του

θάνατο». Σαν να ήθελε να υπογραμμίσει αυτό που είπε, κάλυψε το κεφάλι του με την κουκούλα της κάπας του, που τώρα έριχνε τη σκιά της στη μύτη και τα μάτια του. Μόνο το μικρό του στόμα φαινόταν ακόμα. «Αναμφίβολα κάποια μέρα θα το μάθεις κι εσύ».

Αναμφίβολα. Ο Νικ σκούπισε τις υγρές παλάμες του πάνω στο παντελόνι. Το θέμα συζήτησης είχε σταματήσει να του αρέσει.

«Τι πρέπει να κάνω για να συνεχίσω;» έγραψε, και συνειδητοποίησε ξαφνιασμένος ότι περίμενε μια λογική απάντηση.

«Θες πραγματικά να συνεχίσεις; Σε προειδοποιώ. Μην το κάνεις καλύτερα».

«Εννοείται ότι θέλω».

«Τότε κατευθύνσου προς τ' αριστερά και ακολούθησε το ρυάκι μέχρι να φτάσεις σ' ένα φαράγγι. Διάσχισέ το. Μετά... θα δεις». Ο νεκρός άντρας χώθηκε πιο βαθιά στην κάπα του, σαν να είχε ξεπαγιάσει. «Και έχει τον νου σου για τον αγγελιαφόρο με τα κίτρινα μάτια».